

JEVHENYIJA BOZSIK
Eljő majd az az idő

Egyedül van. Magányos. Odakint, az esti utca forgatagában mindenütt párok, kettesben az emberek. Mennek, megállnak, ácsorognak. Nevetnek. Vitakoznak. És továbbmennek. Látszik, ennek így kell lennie: a magányos ember tekintete a tömeget nézve többnyire nem a magányos járókelőket ragadja meg, hanem a tovasiető vagy az ábrándozó párokat. A rokkant ember is elsősorban mások lassú vagy heves, hanyag vagy ruganyos lépteit figyeli.

Egyedül van. Magányos. Attól a naptól kezdve, amelyről azóta is pletykálnak a szomszédasszonyok. „Rendkívüli eset: a múltkor részegen jött haza az ura. És akkor mi van? Csak egyetlen alkalommal fordult elő, te meg, te ostoba, mekkora patáliát csaptál, még a holmiját is összepakoltad. Egy ilyen embert kidobni!” De én egy szót sem szólok erre, csak sietve kinyitom a lakásajtót, és hamar be, be a szobámba, ahol már senki sem tesz nekem szemrehányást, ahol csak én vagyok, meg mindaz, ami az enyém.

Csak egyetlen alkalommal. Ez igaz. Csak egyetlen alkalommal jött későn haza. Kigombolkozva, szálnalmasan. Zavaros tekintettel, leplezett büntudattal nézett körül a lakásban.

– Mit állsz ott, mint bolond a búcsúban! Gyere ide! Nem hallod, mit mondtam? Én! Én ... – éreztem, ahogy vasvilla tekintete hol a kezembe, hol az arcomba fúródik. – Nem akarsz idejönni? Hát ezt érdemeltem tőled! Térden csúszhatnál előttem. Te... Mi vagy te? Hogy is mondják? Na, majd eszembe jut. Pedig ha én, marha, akkor nem könyörülök meg rajtad, máig ott tartanál... A kultúrházban, emlékszel, a sarokban. Még táncolni se kértek fel. Megsajnálalak. Most mit kalimpálsz itt nekem a kezeddél, ne komédiázz, nem a színpadon vagy! Velem, tudod-e, micsoda nők szemeztek? Nem olyanok ám, mint te! Nem is szép, nem is okos,

ez vagy te. Csak a furcsaságaid. Most meg mi a kórság jött rád, mereszted a szemed, kapkodszt levegő után? Ismerjük az efféle praktikákat. Zina persze, az más. Ő beleváló lány. Ihatsz is vele, meg jókedvre derít. Veled meg egy nap egy esztendőnek tűnik. Zina most is... Én meg... igába hajtottam a fejem... Mi vagy te?

Csak egyszer. Egyetlenegy alkalommal.

– Menj innen. Hagyj békén. Ne mondj semmit. Tudom, mit akarsz mondani. Menj már! – kérlelte a férfit.

Elment. Másodszor is megkönyörült rajtam. Elment.

„Nyughass már, te bolond – a szomszédasszonyok máig nem felejtették el az esetet. – Micsoda beszéd ez? Még csak most kezdték az életet. Még minden előttem van. Persze, ha lennének gyerekeitek... Egy szavadba kerül és visszajön hozzád.”

Lázás sietséggel rohanok a lakásba, be a szobámba. Oda, ahol magam lehetek, ami csak az enyém. Az ablakhoz lépek. Odakint, az esti utca forgatagában mindenütt párok, kettesben az emberek. Talán én is megtalálom egyszer... valahol. Egyszer majd csak meghallom valakinek a lépteit, felismerem. Felismerem? Hát mégis...?

Végül is, az élet mindig nyújt valamit, amiért hálásak lehetünk. Csak észre kell vennünk, idejében, a kellő pillanatban, s meglátjuk... meghalljuk.

A szomszéd lakásból minden este hallom a Pikkargyíjszka Tercija vokálegyütttest, olyan rafináltan, olyan csábítóan éneklük:

*Eljő majd az az idő,
 Mikor eszedbe jutok,
 Eljő majd az az idő,
 Mikor visszagondolsz
 az együtt töltött napokra...*

És én napról napra ámitom magam, napról napra reménykedem...

Eljő majd az az idő...

Az én időm. Az én óráim. Az a perc.

Misley Pál fordítása

BAZILEVSKIJ, VOLODIMIR (1937, Pavlis) költő, prózaíró, esszéista, műfordító.

BOZSIK, JEVHENYIJA (1936) prózaíró.

BUZKO, IHOR (1974, Krivoj Rog) prózaíró, most közölt novellájával azonos című kötetéért 2002-ben elnyerte a Szmoloszkip Kiadó díját.

ILLJA, VALERIJ (1940–2005) költő.

KOSZTENKO, LINA (1930, Rzsiscseva) költő, a mai ukrán költészet kiemelkedő képviselője, Sevcsenko-díjas. Több verse magyar fordításban is megjelent folyóiratokban, antológiákban.

MAHNO, VASZIL (1964) költő.

TARASZJUK, HALINA (1948, Orlivka) költő, prózaíró, a *Literaturna Ukrajina* című folyóirat rovatvezetője.

PAVLICSKO, DMITRO (1929, Sztopcsetovó) költő, kritikus, műfordító, politikus, Sevcsenko-díjas. A kilencvenes években a RUH ellenzéki társadalmi szervezet egyik vezetője volt, majd parlamenti képviselő, diplomata. A hetvenes években a *Vszesvít* című világirodalmi folyóiratot szerkesztette. Több verse megjelent magyar fordításban folyóiratokban, antológiákban. Önálló fordításkötete *Fénylő kétségben egy madár* címen látott napvilágot 1981-ben.